

Chương thứ 25

THÙ NHÂN LỘ ĐIỆN

Quá kinh ngạc trước cảnh đang nhìn thấy Trâm Bội Uyển định lên tiếng

thì ngay ở phía sau, thanh âm Hoàng Kim Hoán ào ào vang lên :

- Công phu của cung chủ Địa Nguyệt Cung không thể xem thường. Tốt hơn hết chúng ta đừng gây bất kỳ tiếng động nào.

Không có cách này thì có cách khác Trâm Bội Uyển lập tức nghiêng đầu phụ nhĩ thì ào ào vào tai Mạnh Đạt Nhân :

- Như họ đang đợi ai quay ra từ Quỷ Cung ?

Mạnh Đạt Nhân dù đang muốn được yên tĩnh để ngẫm nghĩ nhưng vẫn phải giải thích vào tai nàng :

- Nhị viện nhị cung, bốn nhân vật đứng đầu vẫn còn ở bên ngoài đủ hiểu họ không dám tùy tiện xông vào. Nguyên nhân tại sao, có thể là hai. Thứ nhất Quỷ Cung không phải là nơi ai muốn vào thì vào muốn ra thì ra. Từ đó dẫn đến điều thứ hai, trong lúc họ chần chừ thì có người nào đó lọt luôn vào trong. Họ chờ kết quả bí hiểm sẽ xảy ra cho người đó, vừa hy vọng kẻ đó quay lại an toàn để họ đồng loạt hạ thủ.

- Hạ thủ ? Để làm gì ?

- Ai cũng phải nghĩ bên trong Quỷ Cung tất phải tàng ẩn nhiều kinh thư võ học. Nhị viện nhị cung nào muốn có người phồng tay trên ?

- Mạnh huynh đoán thử xem kẻ đó là ai ?

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu :

- Chúng ta đến quá muộn, không mục kích ngay từ đầu muốn đoán cũng khó.

Trâm Bội Uyển cứ nằng nặc :

- Nhưng tiểu nữ lại muốn nghe huynh đoán. Còn sai đúng thế nào cứ để hạ hòi phân giải.

Mạnh Đạt Nhân cười gượng :

- Tại hạ đang mất tự tin đây. Đã một lần đoán sai, khiến tại hạ sau này phải dè dặt hơn.

- Huynh đoán sai điều gì ?

- Cô nương cứ nhìn thử xem mục Cổ Mỹ Kỳ. Quả nhiên nhân dạng của mục có phần giống Định Tâm sư thái, nhưng mục cao hơn và nhất là có đôi mắt tinh quái hơn. Tại hạ đã lầm khi đề quyết mục chính là Định Tâm sư thái giả dạng.

Trâm Bội Uyển trấn an:

- Ai chẳng phải một lần lầm lẫn. Mạnh huynh đừng vì việc này để mất đi dũng khí.

Mạnh Đạt Nhân cười buồn :

- Không muốn mất cũng phải mất. Cảnh ngộ hiện giờ của tại hạ quả thế thảm.

Nàng xịu mặt :

- Chỉ tại gia gia quá đa nghi khiến Mạnh huynh chịu đủ điều cơ cực.

Mạnh Đạt Nhân lắc đầu:

- Lệnh tổ không đáng trách. Chim đã bị tên đương nhiên lần sau thấy cảnh cong là sợ.

Và Mạnh Đạt Nhân thở dài.

Nao lòng khi nghe tiếng thở dài của Mạnh Đạt Nhân, Trầm Bội Uyên chột thằm thì :

- Nếu Mạnh huynh thật sự không trách gia gia muội... muội thật là cảm kích.

Nàng thay đổi lối xưng hô khiến Mạnh Đạt Nhân ngỡ ngàng :

- Cô nương... Cô nương sao lại xưng hô như vậy ?

Nàng đỏ mặt :

- Không kể ân cứu tử hai lần của Mạnh huynh trong người muội giờ có chung một giòng máu như Mạnh huynh, muội không xứng đáng là muội muội của huynh sao ?

Mạnh Đạt Nhân thần thờ :

- Toàn bộ thân nhân của tại hạ đều bị sát hại, nếu có được một hảo muội như cô nương đây tại hạ còn ước mong gì hơn ?

- Đã vậy sao huynh không gọi một tiếng muội muội cho ấm lòng ?

- Muội... Ta...

Trầm Bội Uyên vẫn kẻ sát miệng vào tai Mạnh Đạt Nhân :

- Muội sẽ là hảo muội muội của huynh. Và từ lâu rồi muội nghĩ muội đã là người của huynh rồi.

Mạnh Đạt Nhân đỏ mặt :

- Muội...

Nàng thì thào :

- Không là người của huynh sao muội được huynh nâng trên tay cho tựa vào người, lại còn vì muội chịu nhẫn nhục và tha thứ cho gia gia ? Hay huynh không muốn muội trở thành người của huynh ?

- Muội muội... Ta...

Nữ nhân nào cũng vậy hễ được dịp là lấn tới. Huống chi đã thố lộ tâm can đến mức độ này, Trầm Bội Uyên đâu còn ngần ngại gì không thố lộ thêm.

Nàng thì thào :

- Suốt kiếp này muội đâu còn dám nghĩ tới ai khác ngoài huynh. Nam cô nữ quả, đâu phải chỉ có một lần muội cùng huynh thân cận ở nơi không người nhìn thấy ? Huống chi suốt ba ngày ba đêm muội luôn được huynh nâng trên tay, câu nam nữ hữu biệt đâu còn nghĩa gì đối với muội ? Huynh là người đầu tiên và mãi mãi sẽ là người duy nhất thân cận với muội.

- Ta...! Ta thật sự có lỗi. Ta....ta....

- Huynh yên tâm ! Huynh không phải là người có lỗi. Lỗi là ở trời cao khéo chi bày ra chuyện cho muội và huynh tương hội ? Huynh bảo đúng hay sai nào ?

Mạnh Đạt Nhân chậm rãi hít vào một hơi thật dài :

- Cao xanh không có lỗi. Trái lại muội và huynh hai ta còn phải cảm kích sự sắp đặt của trời xanh nữa là khác.

Nàng đỏ bừng mặt :

- Mạnh huynh....

Chàng thì thào :

- Trầm muội...

Đúng lúc này chợt có tiếng Trầm Quân hắng giọng :

- Có người quay ra từ Quỷ Cung kia.

Và Hoàng Kim Hoán thảng thốt :

- Lại là Vạn Quỷ Ảnh công phu. Lời đề tỉnh của tiểu tử quả là không sai.

Thêm một nhân vật nữa am hiểu sở học của Vạn Biến lão quỷ.

Mạnh Đạt Nhân như người từ tiên cảnh trở về thực tại.

Chàng nhìn lên và thấy chỉ có bốn nhân vật đứng đầu nhị viện nhị cung đang nhón nháo, nào có ai thi triển công phu Vạn Quỷ Ảnh như Hoàng Kim Hoán vừa thì thào kêu lên.

Cũng may thanh âm của cung chủ Địa Khuyết Cung vang lên đủ giải thích cho chàng hiểu.

- Lúc vào thì không có lúc quay ra thì lại có bộ pháp thượng thừa ? Cổ tử tử nói gì đi chứ ? Sao Cổ tử tử cứ chần chừ không chịu xông vào Quỷ Cung ?

Mụ Cổ Mỹ Kỳ bối rối với nét mặt ngượng ngùng :

- Không phải ta đã giải thích rồi sao ? Kinh văn Cửu U của ta đã đánh mất một phần. Thiếu phần đó ta có vào Quỷ Cung chỉ để nạp mạng.

Vô Cực lão nhân hắng giọng :

- Từ lão đệ đừng vội oán trách nhị tử. Ta cũng nghĩ rất nhiều về điều này.

Có trách là trách lúc chúng ta tiếp nhận di học của bốn vị tiên sư, họ đâu

có lời nào đề cập tới nơi tọa lạc của Quỷ Cung. Thiển nghĩ, có lẽ Cửu U Ma

Bà trăm năm trước cũng không thể biết Quỷ Cung ở đâu.

Nhất Trần đạo trưởng cũng tiếp lời khuyên giải lão cung chủ Địa Khuyết Cung họ Từ :

- Đồng thời tiếp nhận di học của bốn vị tiên sư rõ ràng bốn chúng ta chỉ tiếp nhận di lệnh là thu hồi bí kíp Vạn Lưu trăm năm trước đã bị môn chủ Thân Môn vô tình làm cho thất lạc. Việc có phát hiện Quỷ Cung hay không có đắc thủ thêm võ học nào nữa của Vạn Biến Cửu U Quỷ đâu phải trách nhiệm của chúng ta ?

Cung chủ Địa Khuyết Cung bật cao giọng vì bức tức :

- Trong bốn người chúng ta tuy Từ mỗ là người có bồi phận nhỏ nhất nhưng trong chúng ta có ai chịu vất vả lo toan đủ điều như Từ mỗ không?

Cổ Mỹ Kỳ cười lạt :

- Lại thế nữa rồi. Phải ta biết Từ cung chủ là người có công phát hiện ra bí kíp Vạn Lưu cũng là người dày công sắp đặt bày mưu tính kế để có thể đắc thủ chân kinh đến quý không hay thân không biết.

Cung chủ Địa Khuyết Cung quát mắt :

- Cổ tử tử muốn ám chỉ điều gì ?

Nhất Trân đạo trưởng vội lên tiếng khuyên ngăn :

- Đủ rồi ! Chuyện bí kíp Vạn Lưu hãy tạm gác lại. Điều chúng ta cần phải lo cách đối phó ngay bây giờ là phải lo đối phó với nhân vật vừa chiếm đoạt di học Cửu U.

Cung chủ Địa Khuyết Cung chột tở ra gay gắt :

- Nếu muốn đối phó, Từ mô vẫn giữ nguyên ý định ban đầu. Và muốn vậy Cổ tử tử phải đưa bốn người chúng ta một lần vào Quỷ Cung.

Cổ Mỹ Kỳ cau mặt :

- Ta đã bảo ta không đủ bản lĩnh để xâm nhập Quỷ Cung

Vô Cực lão nhân xen vào :

- Thôi đừng gay gắt nhau nữa. Hay là Cổ muội thử một lần nữa xem sao ? Chưa thử vào sao không biết là không được ?

Cổ Mỹ Kỳ tái mặt :

- Không lẽ nào huynh cũng không tin Cổ Mỹ Kỳ này ? Phải chăng lão huynh cũng suy nghĩ tuy ngay lúc này ta không thể vào nhưng sau đó khi chẳng còn ai ta sẽ lên đi một mình ?

Cung chủ Địa Khuyết Cung hừ lạnh :

- Việc chưa đến thật khó nói trước. Phải chi lần đó Từ mô có may mắn chọn đúng phân di học của Cửu U Ma Bà thì bây giờ mô sẽ ung dung đưa tất cả vào Quỷ Cung.

Cổ Mỹ Kỳ bật lời :

- Từ Nhất Đông nguoi khỏi phải nói khích ta. Được ta sẽ đưa tất cả vào. Nhưng ta vẫn nói trước là nếu có gì bất ổn xảy ra đó là tại nguoi miễn cưỡng ta. Đi !

Mạnh Đạt Nhân đưa mắt nhìn bọn họ lần lượt biến mất sau động khẩu dẫn vào Quỷ Cung, người dẫn đầu chính là mục Cổ Mỹ Kỳ viện chủ Cửu U Quỷ Viện.

Trầm Bội Uyển cảm thấy có cơ hội lên tiếng, vội hỏi mọi người :

- Gia gia ! Bọn họ vừa đề cập đến chuyện gì liên quan đến Thần Môn trăm năm trước ?

Trầm Quân hắng giọng :

- Sự thật cũng không khác gì mấy so với lời suy đoán của tên tiểu tử mấy hôm trước. Võ lâm thất đại phái vì muốn đối phó với Cửu U Ma Bà, cạnh mục này còn có nhị cung nhị viện nên có tình đến Tam Điệp Cốc bàn kế. Rồi đúng lúc họ nghĩ ra bí kíp Vạn Lưu, bọn nhị viện nhị cung bỗng xuất hiện định chiếm đoạt. Môn chủ bốn môn lần đó đã xuất hiện kịp thời giải

nguy cho thất đại phái. Mãi sau này theo lời môn chủ thời đó di ngôn trong lúc giao tranh chẳng hiểu ai trong bọn ác ma đã lên giấu đi chân kinh khiến cho cả bọn nghi kỵ lẫn nhau. Phần người của các phái trong khi môn chủ bốn môn nghĩ họ đã an toàn thì sau này vỡ lẽ tất cả đã một đi không trở về.

Mạnh Đạt Nhân buột miệng hỏi :

- Nếu không phải là người của nhị viện nhị cung thăm sát họ không lẽ còn có thêm nhân vật khác ?

Trầm lão nhân thở dài :

- Vào thời điểm đó thật khó nghĩ còn có ai có bản lãnh xuất quỷ nhập thần để cùng một lúc có thể thăm sát tất cả.

Bội Uyên cau mặt :

- Ngoài bản lãnh xuất thần ra có lẽ người đó còn có một mối thâm thù với toàn thể võ lâm mới thản nhiên vùi từng thi thể xuống bùn sau khi tiện bỏ thủ cấp của từng nhân vật.

Hoàng Kim Hoán bảo :

- Điềm lại sự biến xảy ra trên giang hồ vài trăm năm nay trở lại đây, có lẽ chỉ có Vạn Biến lão quỷ là đại ma đầu duy nhất bị các quân hùng võ lâm đại phái phải liên hiệp thủ vây hãm. Có khi nào hung thủ đã gây ra trận thăm sát ở Tam Điệp Cốc là người có liên quan đến Vạn Biến lão quỷ ?

Trầm lão nhân lắc đầu bác bỏ :

- Hãy nhìn Quỷ Cung phía trước thì biết, Vạn Biến đại ác ma đầu nếu thật sự còn hậu nhân thì Quỷ Cung đây bí ẩn thế kia đâu thể tồn tại đến tận bây giờ ? Hậu nhân của lão quỷ ắt đã tìm đến từ lâu và võ lâm đâu được hưởng thái bình suốt thời gian dài vậy ?

Mạnh Đạt Nhân chợt quay đầu nhìn hoàng Kim Hoán :

- Có phải vì nghĩ bí kíp Vạn Lưu lần đó là do một trong nhị viện nhị cung bày trò với mưu đồ độc bá võ lâm nên quý môn luôn có định kiến với ai đó vô tình có thân thủ sở học liên quan đến võ học Vạn Lưu ?

Hoàng Kim Hoán chưa kịp trả lời thì Trầm lão nhân đã nhanh miệng giải thích :

- Căn tắc vô ưu. Sau khi xảy ra câu chuyện ở Tam Điệp Cốc những môn chủ đời sau của Thần môn phải tuân thủ nghiêm theo một nghiêm lệnh : hoặc tìm và hủy bỏ bí kíp Vạn Lưu tránh việc ác nhân dùng sở học đó đổi pho lại bốn môn, hoặc tìm cách trao trả cho cách phái nếu người các phái không hề đối địch với bốn môn.

Hoàng Kim hoán gật đầu nói thêm với Mạnh Đạt Nhân :

- Nghiêm lệnh của bốn môn là như vậy người đừng trách ta sao ta bỗng thay đổi thái độ từ khi biết người am hiểu võ học thất truyền của các phái.

Mạnh Đạt Nhân thoáng lạng người trầm ngâm :

- Qua những gì bọn họ vừa cay cú nói với nhau dường như bọn người Cửu U Ma Bà sau đó lần lượt đều bị thiệt mạng và di học của họ gần đây mới lọt

vào tay bốn người Cổ Mỹ Kỳ. Cụ thể lúc Cổ Mỹ Kỳ còn là nguyên phối của Lôi lão, mục vẫn chưa có được di học này.

Lôi Đồng miễn cưỡng đáp lời :

- Kỳ thực cho đến tận bây giờ ta vẫn chưa thể hiểu vì sao mục lại thay đổi tâm tánh. Trước kia mục đâu có như vậy ? Và ta nghĩ có lẽ là do võ học Cửu U gây ra. Vì khi ta tình cờ gặp lại mục chỉ ít mục đã luyện võ công Cửu U hơn mười năm.

Mạnh Đạt Nhân buột miệng hỏi :

- Tính đến nay thì được bao nhiêu năm ?

Lôi Đồng đáp :

- Xấp xỉ hai mươi năm !

Mạnh Đạt Nhân nhú mày:

- Vậy là khoảng thời gian mục có giao tình với Tôn Bằng.

Lôi Đồng giật mình :

- Tôn Bằng ? Người muốn nói đại cửu của ngươi ?

Chàng thở ra :

- Không sai ! Câu chuyện đã được tại hạ thuật cho lão nghe khi còn ở Hắc Thạch Đảo, vẫn còn thiếu một phần mãi sau này tại hạ tình cờ mới biết. Đó là giữa mục họ Cổ và Tôn Bằng cũng có một thời ân ái mặn nồng, mà theo lời chì chiết của mục thì đó là để Tôn Bằng tạm quên đi mối tình tuyệt vọng giữa y và gia mẫu.

Hoàng Kim Hoán trở mắt :

- Tôn Bằng là đại cửu của ngươi, sao y lại có mối tình vụng trộm với mẫu thân của ngươi được ?

Mạnh Đạt Nhân gượng cười:

- Tại hạ nghĩ rằng chỉ có một cách lý giải là giữa gia mẫu và Tôn Bằng không thật sự có tình huynh muội. Một trong hai người có người từng được Tôn gia nhận làm dưỡng tử có thể là gia mẫu cũng nên.

Lôi Đồng bỗng có phần dè dặt :

- Nếu thật sự có chuyện này ta nghĩ ta có thể giúp ngươi một manh mối.

Mạnh Đạt Nhân động tâm :

- Về chuyện gì ?

Lão đáp :

- Có liên quan đến cái chết của song thân ngươi.

Mạnh Đạt Nhân giật mình :

- Mục Cổ Mỹ Kỳ để lộ điều gì ?

Lôi Đồng tỏ vẻ khó khăn :

- Sau khi gặp lại và cố khuyên bảo mục tình cờ ta biết được mục có một thời gian dúi với một gã tên là Tôn Bằng. Có thể nói ta đã ghen tuông nên tìm cách dò xét. Và ta vô tình bắt gặp cả hai đang lén lút bày tỏ...

Mạnh Đạt Nhân vội hỏi lảng sang chuyện khác, tránh cho việc Lôi Đồng khó xử :

- Họ bàn định mưu mô gì ?
- Chúng nhắc đến quyển cổ thư Vạn Vật Quy Nguyên Kinh.
- Đó là quyển Vạn Lưu do gia phụ tình cờ mua về.

Lôi Đồng giật mình :

- Thảo nào...! Vì lúc đó ta chưa biết quyển cổ thư lại có tầm quan trọng như vậy nên chẳng để tâm. Còn mục ác phụ có lẽ mục cũng chỉ mới nghĩ ngờ nên có bảo Tôn Bằng phải cố gắng tìm hiểu. Bây giờ nghĩ lại ta đoán chắc Tôn Bằng có liên quan đến cái chết của song thân người.

Mạnh Đạt Nhân thở dài :

- Về chuyện này tại hạ đã rõ rồi. Nhưng hung thủ không chỉ có một người. Như mọi người vừa nghe, phát hiện bí kíp và lập mưu là lão Từ Nhất Đông, thi hành kế mưu và làm gia mâu mất mạng là mục Cổ Mỹ Kỳ và Tôn Bằng. Riêng gia phụ thì bị một người che kín mặt hạ thủ, mục Cổ Mỹ Kỳ tuy có mục kích nhưng vẫn không biết đó là ai.

Nghe thế, Trầm Bội Uyển cảm thấy mũi lòng :

- Muội thật không ngờ tình cảnh của huynh lại bi thương đến vậy. Và muội hoàn toàn thông cảm hiểu rõ vì sao huynh chột có nỗi đam mê võ học kỳ lạ dù là loại võ học nào. Kẻ thù của huynh quả nhiên không phải hạng dễ đối phó.

Lần đầu tiên Trầm Bội Uyển có cách xưng hô quá thân mật với Mạnh Đạt Nhân, ba lão nhân Trầm Quân, Hoàng Kim Hoán và Lôi Đồng nhìn nhau đầy e ngại.

Họ chỉ tạm quên khi nghe Mạnh Đạt Nhân vụt kêu lên :

- Có biến rồi !

Dĩ nhiên ai cũng hiểu là Mạnh Đạt Nhân đang đề cập đến Quỷ Cung. Họ đưa mắt nhìn và chỉ thấy ba nhân vật đang hoảng hốt lao ra từ Quỷ Cung. Không thấy mục Cổ Mỹ Kỳ xuất hiện, Mạnh Đạt Nhân đang kinh nghi thì nghe Nhất Trần đạo trưởng vừa bỏ chạy thục mạng vừa hô hoán :

- Có lẽ chúng ta đã nghi cho Cổ nhị tử. Phen này Cổ nhị tử e rằng khó toàn mạng...

Vút !

Nghe tiếng động Mạnh Đạt Nhân quay lại thì chỉ kịp nghe Hoàng Kim Hoán có gọi theo Lôi Đồng :

- Lôi lão đệ mau quay lại ! Đừng hành động hồ đồ vậy !

Mạnh Đạt Nhân thờ dài, vậy là Lôi Đồng vẫn lo cho Cổ Mỹ Kỳ đang cố đuổi theo Nhất Trần đạo trưởng để hỏi cho minh bạch điều gì đã xảy ra cho mục.

Vô Cực lão nhân và cung chủ Địa Khuyết Cung cũng phân khai ai nấy chạy có vẻ như điều gì trong Quỷ Cung vẫn còn làm cho cả hai kinh tâm bạt vía.

Cung chủ Địa Khuyết Cung chạy đâu không chạy lại chạy về phía bọn người Mạnh Đạt Nhân đang ẩn thân.

Vì ngỡ không có người dò xét lão bỗng mở khăn che mặt ra để lau qua khuôn mặt vẫn còn ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Mạnh Đạt Nhân đứng bật dậy và bất ngờ lao ra khiến Hoàng Kim Hoán và Bội Uyển dù có thấy cũng vô phương phản ứng.

Phát hiện Mạnh Đạt Nhân lão cung chủ giật nảy người :

- Hoá ra là người...

Mạnh Đạt Nhân phần nộ gầm vang :

- Hà Tử Giang ! Thì ra cung chủ Địa Khuyết Cung là lão. Cũng chính lão đã sát hại phụ thân ta. Từ Nhất Đông ! Hà Tử Giang ! Dù lão có tính danh như thế nào cũng phải đền mạng cho gia phụ. Đỡ !

Vù...

Nhìn chường kình do Mạnh Đạt Nhân quật ra trong cơn giận dữ không khác nào công phu của người lần đầu tiên tập võ, Trâm Bội Uyển đứng phắt dậy và định lao ra tếp trợ.

Nhưng Hoàng Kim Hoán nhanh tay ngăn nạng lại kèm theo cái lắc đầu tuyệt vọng :

- Quá muộn rồi !

Cùng một lúc với câu nói này của lão Hoàng lão cung chủ Địa Khuyết Cung được Mạnh Đạt Nhân nhận diện là Hà Tử Giang cũng bật lên tiếng gầm nộ khí xung thiên :

- Là người tự tìm chết !

Và lão tung một lực đạo nhu hòa về phía Mạnh Đạt Nhân.

Viu....

Đã quá muộn cho Mạnh Đạt Nhân nhận ra nội lực của bản thân lúc này chỉ như con thiêu thân tự lao đầu vào lửa đỏ khi phải đối phó với chường lực Vô Minh của thù nhân.

Hai mắt Mạnh Đạt Nhân vụt tối sầm với cảm nhận đường vào Quỷ Môn Quan đang rộng mở.

Và đúng vào lúc này chí cầu sinh bỗng giúp Mạnh Đạt Nhân kịp có một phản ứng vi diệu. Mạnh Đạt Nhân vụt chuyển dịch thân hình.

Vút !

Bùng ! Tuy thoát chết nhưng dư kình vẫn làm Mạnh Đạt Nhân lão đảo.

Hà Tử Giang bỗng lướt đến :

- Giờ đây Vạn Quỷ Ảnh cũng không giúp gì được cho người. Hãy mau nạp mạng !

Viu...

Một ngọn kình Vô Minh nhu hòa liền bao trùm toàn thân Mạnh Đạt Nhân Mạnh Đạt Nhân biến sắc và rúng động tâm can.

Chợt hoàng Kim Hoán xuất hiện với tiếng gầm long trời lở đất :

- Chớ vội đắc ý ! Đỡ !

Ào... Ào...

Sự xuất hiện của Hoàng Kim Hoán làm cho Hà Tử Giang phải một phen nao núng.

Tuy nhiên đôi mắt của lão vụt lóe lên tia nhìn ác độc. Và lão ngoài việc giữ nguyên chiêu chưởng Vô Minh quyết hạ thủ Mạnh Đạt Nhân thì tả kinh của lão còn bật ra một chiêu công đặc dị tận lực ngăn đỡ chưởng kinh vừa xen vào của lão Hoàng :

- Lại là Thần Môn ? Đỡ !

Ào... Ào...

Mạnh Đạt Nhân dù đang bối rối cố tránh thoát phạm vi uy lực của chiêu chưởng Vô Minh nhưng vẫn bật lên tiếng kêu thảng thốt khi nhìn thấy chiêu công đặc dị do Hà Tử Giang vừa vận dụng để đối phó lão Hoàng :

- Quả nhiên lão đã đắc thủ bí kíp Vạn Lưu. Công phu Thần Long Bái Vỹ của Cái Bang này...

Lớp nhu kinh Vô Minh đã đến hồi trối buộc bóp nghẹn toàn bộ những gì Mạnh Đạt Nhân định nói và sinh mạng của Mạnh Đạt Nhân cũng đã đến lúc bị hít chặt vào trong vòng tay tử thần.

Trầm Bội Uyển xuất hiện thật đúng lúc với tiếng hét đầy khẩn trương:

- Mạnh huynh mau cố lùi lại ! Muội đến đây.

Nàng lập tức hiện thân đứng án ngữ trước mặt Mạnh Đạt Nhân với một chiêu công hoàn toàn liêu lĩnh.

Vù...

Một tia linh cảm chợt đến với Mạnh Đạt Nhân, Trầm Bội Uyển tuy không là đối thủ nhưng vẫn quyết đem sinh mạng bản thân hầu chi trì sinh mạng cho chàng.

Và nỗi niềm ân hận cũng chợt đến với Mạnh Đạt Nhân. Chỉ một lúc hồ đồ Mạnh Đạt Nhân thiếu bản lãnh kiềm chế sắp đem đến hệ lụy thảm khốc cho Trầm Bội Uyển.

Không thể để cho nàng uổng mạng. Mạnh Đạt Nhân nghĩ như thế và lập tức dùng chút thân lực còn sót lại đẩy Trầm Bội Uyển ra phía ngoài :

- Trầm muội, ta...

Đó là hành động quá ư muộn màng của Mạnh Đạt Nhân.

Ầm!

Toàn thân kinh mạch như bị vỡ vụn và Mạnh Đạt Nhân thật sự kinh tâm khi nhìn thấy Trầm Bội Uyển cũng đang như thuyền say sóng, vừa thổ huyết vừa lão đảo không ngừng.

Trầm Quân lão nhân tất bật chạy đến vừa đón đỡ Bội Uyển vừa gào :

- Uyển nhi ! Uyển nhi !

Đúng lúc này chưởng kinh giữa Hoàng Kim Hoán và Hà Tử Giang cũng chạm nhau tạo thành tiếng chấn kinh kinh thiên động địa.

Ầm !

Như hồ dữ quyết không để xông con môi Hà Tử Giang nhân đà chấn kinh đưa đẩy chợt như con lộc lao về phía Mạnh Đạt Nhân :

Nạp mạng !

Ào...

Thù nhân xuất hiện trong bộ dạng hung thần ác sát mạnh Đạt Nhân kẻ như bị du vào tử lộ.

Một ý nghĩ chợt đến Mạnh Đạt Nhân vội phục người xuống và lăn dài theo nền đất nghiêng.

Ào...

Chưởng đoạt mạng của Hà Tử Giang vẩy chỉ quạt vào nền đất.

Ào..

Dư kính tác động khiến cho Mạnh Đạt Nhân lăn nhanh thêm.

Đang lăn nhanh Mạnh Đạt Nhân bỗng nghe Hoàng Kim Hoán bật lên tiếng hô hoán kinh hoàng :

- Không Gia Lập ? Người cũng đến nữa sao ?

Tâm trí Mạnh Đạt Nhân chợt quay cuồng khi nghe tràng cười ngạo mạn của Không Gia lập ngang nhiên vang lên :

- Hoàng Kim Hoán ! Chưa bắt được người về xử trị môn chủ nào có lệnh triệt thoái. Phen này đến sinh mạng Hoàng lão nhi người cũng khó bảo toàn, còn mong gì bảo vệ cho Trầm lão tặc. Hãy mau theo Không mỗ hỏi sơn... Ha... ha...

Trong khi đó nếu ở phía Hoàng Kim Hoán và Trầm lão nhân đang lâm vào thế hiểm nghèo thì ở phía này Hà Tử Giang vẫn hùng hổ quạt kinh liên tục vào Mạnh Đạt Nhân :

- Tiểu tử chạy đâu cho thoát ! Đỡ ! Đỡ !

Ào... Âm !

Vù... Âm !

Lúc sinh mạng đang như chỉ mảnh treo chuông Mạnh Đạt Nhân chợt có cảm nhận toàn thân như vừa bị ai đó chộp vào và nhấc bổng lên cao.

Sự thật đã minh chứng điều này Mạnh Đạt Nhân bỗng nghe Hà Tử Giang bật rống phẫn nộ :

- Môn chủ Thân Môn ? Tiện nhân người còn dám đương trường xuất hiện đối địch cùng bổn cung chủ ư ?

Và nhân vật vừa bất kỳ xuất hiện liền bật cười lạnh lạnh :

- Hà Tử Giang ! Người tưởng đến bây giờ bản nhân mới biết người là Hà Tử Giang từng đội lốt Từ Nhất Đông sao ? Người còn quá ngạo mạn, tưởng bản nhân khiếp sợ bí kíp Vạn Lưu giả mạo ? Ha... ha... tất cả đều không ngoài sự sắp xếp của bản nhân. Đâu phải ngẫu nhiên gã đồ gàn họ Mạnh lưu ngụ ngay bên cạnh người tình cờ có được quyền cô thư kỳ bí ? Nào người hãy mau tỉnh ngộ lại đi nào. Và bản nhân đang cần những người nội thủ như người để...

Mạnh Đạt Nhân càng nghe càng lạnh khắp người.

Và câu nói của mục môn chủ Thân Môn đột ngột chấm dứt bởi một tiếng quát như sấm động chợt vang lên từ phía sau mục :

- Xú phụ yêu ma đáng chết ! Lôi mỗ quyết trừ diệt ngươi.

Ào...

Mụ môn chủ quay phắt lại :

- Lôi Đồng ! Ngươi là kẻ thứ hai sau Đồ lão nhị phải trả lại công bằng cho bản nhân. Xem đây !

Mụ bất ngờ ném Mạnh Đạt Nhân vào ngọn kinh đầy uy lực được Lôi Đồng quật đến.

Vụt...

Vậy là hết. Mạnh Đạt Nhân vừa có ý nghĩ này bỗng thấy Lôi Đồng chợt có phản ứng vi diệu.

Là lão đang lanh lẹ quật kinh ra khi thấy mụ môn chủ dùng Mạnh Đạt Nhân như vật thể mạng lão chợt uốn cong cổ tay biến kinh đó thành lực đạo đủ để hất bổng Mạnh Đạt Nhân lên cao và còn chênh chếch bay ngược về phía sau lão.

Bung !

Mạnh Đạt Nhân nhờ đó mà thoát thân tuy toàn mạng nhưng toàn thân bị chấn động khiến thần trí lập tức chìm vào cõi vô thức.

Trong cơn mơ hồ cuối cùng Mạnh Đạt Nhân chỉ còn nghe mỗi một tiếng quát ác độc của mụ môn chủ Thần Môn :

- Lão Lôi người trúng kế của bản nhân rồi. Nạp mạng ! Ha...ha...

Ầm !

Hết chương 25